

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 59.029/1
van 5 april 2016

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap
‘betreffende het onderwijs XXVI’

Op 26 februari 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Onderwijs verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘betreffende het onderwijs XXVI’.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 17 maart 2016. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, staatsraad, voorzitter, Wouter PAS en Patricia DE SOMERE, staatsraden, Marc RIGAUX, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Raf AERTGEERTS, eerste auditeur-afdelingshoofd, en Brecht STEEN, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 5 april 2016.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten van de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

STREKKING

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet beoogt – aldus de memorie van toelichting – de aanvulling en verbetering van een aantal bestaande decreten inzake onderwijs, alsook een reeks maatregelen tot vereenvoudiging in zijn meest ruime zin.

VORMVEREISTEN

3. Artikel X.8. van het ontwerp bevat een aantal bepalingen over de uitwisseling van gegevens. Gelet op de aard van de materie, zijnde de studiefinanciering, zullen sommige van deze gegevens persoonsgegevens zijn in de zin van wet van 8 december 1992 ‘tot bescherming van de persoonlijke levens[s]feer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’. Voor zover kon worden nagegaan, blijkt uit het dossier bij de adviesaanvraag niet dat over deze bepaling advies werd ingewonnen van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, of van de Vlaamse Toezichtscommissie voor het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer. Het verdient dan ook aanbeveling om over die bepaling, met toepassing van artikel 29, § 1, van de wet van 8 december 1992 ‘tot bescherming van de persoonlijke levens[s]feer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’, alsnog het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in te winnen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. Heel wat bepalingen uit het ontwerp hebben terugwerkende kracht.

Zoals het Grondwettelijk Hof er reeds meermaals heeft op gewezen, is de niet-retroactiviteit van wetten of decreten een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid en vereist die waarborg dat het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat eenieder in redelijke mate de gevolgen van een welbepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht.² Nog volgens het Grondwettelijk Hof kan de terugwerkende kracht van wetten of decreten enkel worden verantwoord wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang; indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot doel heeft dat de afloop van gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder rechtsgrond verstaan de overeenstemming met de hiërarchisch hogere normen.

² Zie onder meer: GwH 20 mei 1998, nr. 49/98, B.4; GwH 9 februari 2000, nr. 17/2000, B.4; GwH 15 mei 2008, nr. 80/2008, B.4; GwH 13 januari 2011, nr. 3/2011, B.7.

rechtscolleges worden verhinderd zich uit te spreken over een bepaalde rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden een verantwoording bieden voor het optreden van de wet- of decreetgever dat ten nadele van een categorie burgers inbreuk maakt op de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.³

De retroactiviteit wordt in de memorie van toelichting niet voor alle onderdelen van het ontwerp verantwoord. Bij wijze van voorbeeld kan gewezen worden op de volgende bepalingen in het ontwerp. Ten aanzien van deze bepalingen doen de stellers van het ontwerp er goed aan een verantwoording op te nemen. Zo zal bij artikel X.5 van het ontwerp moeten aangetoond worden dat het noodzakelijk is voor een bepaalde reden van algemeen belang om retroactief een onverenigbaarheid in te voeren en de betrokken leden van de commissie leerlingenrechten stemrecht te ontnemen. Bij artikel X.6 van het ontwerp zal aangetoond moeten worden dat het noodzakelijk is voor een bepaalde reden van algemeen belang om retroactief het stelsel van tijdelijke projecten mogelijk te maken in de leertijd.

In dit verband wenst de Raad van State, afdeling Wetgeving, er aan te herinneren dat het loutere feit dat bepaalde wijzigingen aan de schoolbesturen zijn meegedeeld “via omzendbrieven in de maand juli 2015, zodat dit bij de aanvang van het schooljaar 2015-2016 kan worden toegepast”⁴ vanzelfsprekend niet kan volstaan als verantwoording voor de terugwerkende kracht. In het licht hiervan moet in het bijzonder een voorbehoud gemaakt worden bij de artikelen III.26 en III.27 van het ontwerp. De artikelen III.26 en III.27 van het ontwerp voegen, enerzijds, in de Codex Secundair Onderwijs een nieuw artikel 178/1 in, en, anderzijds, vervangen artikel 179 van de Codex, die betrekking hebben op de programmatie van structuuronderdelen. De ontworpen artikelen 178/1, tweede lid, eerste zin, en 179, vierde lid, eerste zin, bepalen dat “[v]oor de programmatie per 1 september 2016 (...), bij wijze van uitzondering, 15 maart 2016 als uiterlijke aanvraagdatum [geldt].”⁵

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Hoofdstuk I – Inleidende bepaling

Hoofdstuk II – Basisonderwijs

5. Bij deze hoofdstukken zijn geen opmerkingen te maken.

³ Zie, naast de in de vorige voetnoot geciteerde arresten, onder meer: GwH 6 november 1997, nr. 64/97, B.5; GwH 14 januari 1998, nr. 3/98, B.7; GwH 15 september 1999, nr. 97/99, B.2.3; GwH 13 juli 2000, nr. 89/2000, B.15; GwH 13 maart 2001, nr. 38/2001, B.14.1; GwH 13 juli 2001, nr. 98/2001, B.8.1; GwH 19 december 2001, nr. 159/2001, B.13.1; GwH 22 januari 2003, nr. 6/2003, B.8; GwH 12 mei 2010, nr. 55/2010, B.8.1.

⁴ Zie bijvoorbeeld de memorie van toelichting bij de artikelen III.3, III.4 en V.7 van het ontwerp.

⁵ Met betrekking tot deze impliciete terugwerkende kracht vermeldt de memorie van toelichting: “De schoolbesturen zijn al van medio 2015 via ministeriële omzendbrief op de hoogte gebracht van de nieuwe lijsten van vrij respectievelijk niet-programmeerbare structuuronderdelen die van toepassing zijn voor oprichting van nieuwe structuuronderdelen vanaf 1 september 2016. In die omzendbrief is ook aangekondigd dat bijkomende richtlijnen over programmaties op grond van studiecontinuïteit of inruil zouden volgen in de loop van het schooljaar 2015-2016. Opdat trouwens dergelijke programmaties effectief mogelijk zouden worden, is de uiterste datum voor de aanvraag ervan, uitzonderlijk, verdaagd naar 15 maart 2016 in plaats van de gebruikelijke 30 november (van het voorafgaand schooljaar). Dus zijn alle nodige schikkingen getroffen om schoolbesturen, en hun representatieve organisaties, in de gelegenheid te stellen hun programmatiebeleid af te stemmen op het hier voorgestelde nieuwe kader.”

Hoofdstuk III – Secundair Onderwijs

Artikel III.10

6. De inleidende zin van artikel III.10 dient geredigeerd te worden als volgt: “In artikel 110/29, § 1, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht: (...)”

Artikel III.34

7. De inleidende zin van artikel III.34 van het ontwerp bepaalt dat enkel artikel 277, § 5, van de Codex Secundair Onderwijs zou worden gewijzigd. Uit artikel III.34, 1° en 2°, blijkt daarentegen dat ook de §§ 1, 2 en 3, van artikel 277 zouden worden gewijzigd, terwijl artikel 277, § 5, in zijn geheel wordt vervangen. Tussen een en ander is er een kennelijke tegenspraak, zodat de redactie van artikel III.34 moet worden verbeterd.

Artikel III.42

8. Artikel III.42, 2°, van het ontwerp strekt ertoe in artikel 336, § 4, eerste zin, van de Codex Secundair Onderwijs het woord “studiebekrachtiging” te vervangen door het woord “studieadvies”. Genoemd artikel 336, § 4, bevat slechts één zin en niet het woord “studiebekrachtiging”. De redactie van artikel III.42, 2°, dient dan ook te worden verbeterd.

Hoofdstuk IV – Deeltijds kunstonderwijs

Artikelen IV.3 en IV.4

9. De artikelen IV.3 en IV.4 van het ontwerp vervangen wijzigingsbepalingen in het decreet van 19 juni 2015 ‘betreffende het onderwijs XXV’. Het is echter niet mogelijk om bepalingen van een wijzigingsdecreet die reeds in werking zijn getreden, met name op 1 september 2015,⁶ te vervangen. De ontworpen wijzigingen moeten onmiddellijk worden aangebracht in de reeds gewijzigde normen, zijnde het besluit van de Vlaamse Regering van 31 juli 1990 ‘houdende organisatie van het deeltijds kunstonderwijs, studierichting ‘Beeldende Kunst’ respectievelijk het besluit van de Vlaamse Regering van 31 juli 1990 ‘houdende organisatie van het deeltijds kunstonderwijs, studierichtingen ‘Muziek’, ‘Woordkunst’ en ‘Dans’.

Artikelen IV.5 tot IV.8

10. De artikelen IV.5 tot IV.7 van het ontwerp strekken ertoe bepalingen van besluiten van de Vlaamse Regering te wijzigen. Voor zover het niet om aan de uitvoerende macht voorbehouden bevoegdheden gaat, kan de decreetgevende macht (onderdelen van) besluiten van de uitvoerende macht zonder bezwaar opheffen.

⁶ Artikel VII.38 van het decreet van 19 juni 2015.

Het is echter ter wille van de rechtszekerheid niet wenselijk dat de decreetgever zelf de door de uitvoerende macht vastgestelde regeling rechtstreeks wijzigt. Dit leidt tot een vermenging van rechtsregels van decretaal en reglementair niveau in één tekst. Bovendien kan de uitvoerende macht de wijzigingen die door de decreetgevende macht werden aangebracht, later in beginsel niet meer wijzigen, aangezien die kracht van decreet hebben.

Om verwarring over de juiste strekking van de te wijzigen bepalingen in uitvoeringsbesluiten te vermijden en gelet op het feit dat het ontwerp uitgaat van de Vlaamse Regering zelf, is het raadzaam de wijzigingen van reglementaire normen te bundelen in een afzonderlijk besluit, dat samen met het decreet kan worden uitgevaardigd.

Aan het bezwaar dat de bij decreet gewijzigde bepalingen in uitvoeringsbesluiten achteraf enkel nog bij decreet gewijzigd zullen kunnen worden, wil artikel IV.8 van het ontwerp tegemoet komen door te bepalen dat de Vlaamse Regering gemachtigd wordt om die bepalingen in de toekomst opnieuw te wijzigen. Bij die bepalingen dient men zich te realiseren dat het louter gaat om een formele toelating aan de Regering om de betrokken bepalingen opnieuw te wijzigen, zonder dat ze daarbij vrijgesteld wordt van de vereiste dat er ook een materiële rechtsgrond voorhanden zal dienen te zijn. Uit de bewoordingen “[d]e Vlaamse Regering wordt gemachtigd om wijzigingen in de volgende artikels van besluiten van de Vlaamse Regering uit te voeren via een besluit van de Vlaamse Regering” mag dus niet worden afgeleid dat aan de Regering een onbeperkte machtiging wordt verleend, wat in dit geval niet zou sporen met het legaliteitsbeginsel in onderwijszaken, vervat in artikel 24, § 5, van de Grondwet. Ook al is de machtiging beperkt omdat het om een beperkt aantal te wijzigen bepalingen gaat die met name worden genoemd, verdient het aanbeveling om, zo niet in de machtiging zelf, dan toch in de memorie van toelichting – naast het louter formele karakter dat reeds wordt aangegeven – de inhoudelijk beperkte draagwijdte van de betrokken machtiging duidelijker tot uitdrukking te brengen.

Hoofdstuk V – Volwassenenonderwijs

Hoofdstuk VI – Secundair na secundair onderwijs en het hoger beroepsonderwijs

11. Bij deze hoofdstukken zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk VII – Hoger onderwijs

Artikel VII.4

12. In artikel VII.4, 2°, van het ontwerp wordt een normatieve bevoegdheid verleend aan de examencommissie om een werkings- en examenreglement op te stellen. Uit de memorie van toelichting blijkt dat de stellers van het ontwerp ervan uitgaan dat dit nodig is omdat de huidige delegatie aan de Vlaamse Regering in tegenspraak zou zijn met de subdelegatie door de Vlaamse Regering aan de examencommissie. Een machtiging aan de Vlaamse Regering belet in beginsel evenwel niet dat de Vlaamse Regering, binnen de grondwettelijke perken en rekening houdend met de beginselen inzake bevoegdheidsdelegatie, bepaalde bevoegdheden subdelegeert aan een minister of een andere overheidsinstanties. De reden om de bepaling te wijzigen is derhalve niet aanwezig.

De ontworpen bepaling schrapt daarnaast de machtiging aan de Vlaamse Regering om het werkings- en examenreglement op te stellen, waardoor het voortaan aan de examencommissie toekomt om alle werkingsregels te bepalen die niet in het decreet zelf zijn opgenomen. Een dergelijke werkwijze is niet noodzakelijk in strijd met artikel 24, § 5, van de Grondwet. Volgens de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof verbiedt artikel 24, § 5, van de Grondwet immers niet dat onder bepaalde voorwaarden opdrachten aan andere overheden worden gegeven. Artikel 24, § 5, vereist dat de door de decreetgever verleende opdrachten slechts op de tenuitvoerlegging van de door de decreetgever zelf vastgestelde beginselen betrekking hebben. Via die opdrachten kan een andere overheid de onnauwkeurigheid van die beginselen niet opvangen of onvoldoende omstandige beleidskeuzes niet verfijnen. De machtiging dient dus zo begrepen te worden dat het de examencommissie enkel is toegestaan de decretale bepalingen inzake de werking van de commissie ten uitvoer te leggen maar zij eventuele onnauwkeurigheden of onvoldoende omstandig gemaakte beleidskeuzes niet kan verfijnen.

De toevoeging “waarbij zij rekening houdt met de wettelijke bepalingen” is, gelet op wat hierboven in herinnering is gebracht, overbodig. De bepaling wekt de indruk dat zonder die toevoeging het reglement niet met die regels rekening moet houden. Die bewoordingen worden beter weggelaten.

Artikel VII.10

13. In artikel VII.10, 4°, van het ontwerp wordt in artikel II.294, § 1, van de Codex Hoger Onderwijs telkens het woord “kennisname” vervangen. In artikel II.294, § 1, laatste lid, die Codex is ook sprake van de dag waarop de student “kennis heeft genomen”. Ook deze formulering moet worden aangepast.

Artikel VII.24

14. Artikel VII.24 van het ontwerp is onzorgvuldig geformuleerd. Uit de memorie van toelichting blijkt dat het artikel betrekking heeft op het nader omschrijven van de categorieën van bezoldigd personeelslid, rekening houdend met de instellingseigen terminologie. Gelet hierop

wordt het ontworpen vijfde lid beter ingevoegd onmiddellijk na het derde lid van artikel IV.48, § 1, van de Codex Hoger Onderwijs. Uiteraard moeten de instellingen de machtiging uitoefenen in overeenstemming met het derde lid van paragraaf 1 en kunnen zij geen nieuwe categorieën toevoegen of categorieën weglaten.

Bovendien lijkt het meer in overeenstemming met de terminologie van de Codex Hoger Onderwijs (*cfr.* artikel I.3.12°) om niet de instelling, maar “het bestuur” van de instelling te machtigen om het reglement aan te nemen.

Artikel VII.30

15. Het ontworpen artikel V.101, tweede lid, van de Codex Hoger Onderwijs bepaalt dat de aanduiding van een vervanger voor een mandaat in het college van beroep inzake tucht, niet moet worden bekrachtigd door de Vlaamse Regering, en dit in tegenstelling tot de aanwijzing van de effectieve en plaatsvervangende leden. Aldus zou een lid kunnen worden aangewezen waarvan de benoeming voorheen niet werd bekrachtigd, wat impliceert dat voor de aanduiding van een vervanger een minder “strengere” procedure geldt. Het verdient aanbeveling om dit verschil in behandeling te verantwoorden in de memorie van toelichting.

Hoofdstuk VIII – Decreten rechtspositie onderwijspersoneel

16. Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk IX – Subsidiëring ouderkoepelverenigingen

Artikel IX.3

17. Het ontworpen artikel 4 van het decreet van 20 juni 1996 ‘betreffende de subsidiëring van ouderkoepelverenigingen’ doet een beroep op het contractuele procedé van de beheersovereenkomst om de nadere regels betreffende de subsidiëring te bepalen. Volgens de adviespraktijk van de Raad van State is het sluiten van dergelijke overeenkomsten problematisch indien het decreet niet zelf in voldoende mate de essentiële voorwaarden bepaalt waaronder subsidies kunnen worden verleend aan instellingen of organisaties. De ontworpen decretale regeling bepaalt de rechtsvorm en de doelstellingen die de verenigingen moeten nastreven, de wijze waarop de begrotingskredieten zullen worden verdeeld en de wijze waarop de subsidie wordt uitbetaald. Voorts wordt bepaald wat er in de beheersovereenkomst dient te worden opgenomen, onder meer de planning, rapportering en opvolging alsook de aanwending van de subsidies. Die laatste twee elementen lijken essentieel in een subsidieregeling en kunnen moeilijk integraal in beheersovereenkomsten worden geregeld.

Hoofdstuk X – Diverse decreten

Artikel X.3

18. Artikel VII.18 van het decreet van 19 juni 2015 ‘betreffende het onderwijs XXV’ heeft, met ingang van 1 september 2015, artikel X.53, § 2, eerste lid, 3°, van het decreet van 14 februari 2003 ‘betreffende het onderwijs XIV’, gewijzigd, welke wijziging niet wordt vermeld in de inleidende zin van artikel X.3 van het ontwerp. Het bij het onderwijsdecreet XXV vervangen punt 3° bevat reeds een verwijzing naar artikel 125quinquies, § 4, zodat niet valt in te zien waarom de ontworpen wijziging nog noodzakelijk is. Het betrokken artikel bevat overigens geen verwijzing naar artikel 125quinquies, § 3 of § 6 zodat die verwijzing niet vervangen kan worden. Het genoemde artikel 125quinquies van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 kent, nadat het vervangen werd bij artikel II.24 van het decreet van 25 april 2014 daarenboven geen paragraaf 6 meer. Artikel X.3 dient uit het ontwerp te worden weggelaten.

Artikel X.4.

19. Artikel X.4 van het ontwerp voegt een tweede lid toe aan artikel 20 van het decreet van 1 december 1998 ‘betreffende de centra voor leerlingenbegeleiding’. Het is niet duidelijk waar het nieuwe lid wordt ingevoegd, aangezien het nog nooit gewijzigde artikel 20 van het decreet van 1 december 1998 twee paragrafen kent, waarvan de eerste paragraaf reeds twee leden kent, en waarvan de tweede paragraaf inhoudelijk niet aansluit bij de ontworpen regeling. De ontworpen regeling die een subsidieregeling is en aldus duidelijk te onderscheiden valt van de overige aspecten die worden geregeld in artikel 20, wordt overeenkomstig de beginselen van de wetgevingstechniek het best ondergebracht in een aparte paragraaf 3.

Artikel X.8

20.1. Het recht op eerbiediging van het privéleven wordt op algemene wijze gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten en artikel 16 van het Internationaal Verdrag over de rechten van het kind. Op grond van die bepalingen⁷ heeft eenieder onder meer recht op bescherming tegen inmenging in het privéleven ten gevolge van de verwerking van persoonsgegevens.⁸

Opdat een inmenging in dit recht verantwoord zou zijn, is onder meer vereist dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, hetgeen inhoudt dat er een

⁷ Aangezien de verwerking van persoonsgegevens het voorwerp uitmaakt van EU-regelgeving, kan de ontworpen regeling, die betrekking heeft op de verwerking van bepaalde van deze gegevens, wellicht beschouwd worden als een regeling waarmee het recht van de Europese Unie ten uitvoer wordt gelegd (zie artikel 51, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie). Er dient in dat geval ook rekening te worden gehouden met artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat eveneens het recht op de bescherming van het privéleven waarborgt.

⁸ Zie GwH 18 maart 2010, nr. 29/2010.

evenredigheid bestaat tussen het beoogde doel en de voor het bereiken daarvan aangewende middelen.

De verwerking van persoonsgegevens maakt bovendien het voorwerp uit van specifieke regelingen, met name het Europees Verdrag tot bescherming van personen ten opzichte van de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, ondertekend te Straatsburg op 28 januari 1981 en goedgekeurd bij de wet van 17 juni 1991, en de wet van 8 december 1992 ‘tot bescherming van de persoonlijke levens[s]feer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’. Ook met richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens’ moet rekening worden gehouden. Aangezien de wet van 8 december 1992 de concretisering inhoudt van de zo-even genoemde internationaal- en supranationaalrechtelijke normen, moet het ontwerp in de eerste plaats worden getoetst aan deze wet.

20.2. Persoonsgegevens moeten voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden worden verkregen en mogen niet worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met die doeleinden (artikel 4, § 1, 2°, van de wet van 8 december 1992). Aan de hand van de omschrijving van de doelstellingen van de verzameling en de verwerking van de betrokken persoonsgegevens moet worden nagegaan of de verzameling van de persoonsgegevens ter zake dienend en niet overmatig is (artikel 4, § 1, 3°, van die wet), met andere woorden of voldaan is aan het evenredigheidsvereiste.

De stellers van het ontwerp dienen na te gaan of voldaan is aan de voornoemde – en andere – voorwaarden van artikel 4 van de wet van 8 december 1992. Zo wordt, wat de voorwaarde betreft die is opgenomen in artikel 4, § 1, 3°, van die wet, in artikel X.8 van het ontwerp bepaald dat de te verwerken persoonsgegevens “noodzakelijk” moeten zijn voor de toepassing van de buitenlandse regelgeving inzake studiefinanciering.

20.3. Artikel 5, eerste lid, van de wet van 8 december 1992 bepaalt voorts dat persoonsgegevens slechts mogen worden verwerkt in een van de in dat artikel bepaalde gevallen. De stellers van het ontwerp dienen na te gaan op grond van welk onderdeel van die bepaling de verwerking toegelaten is, en de memorie van toelichting op dit vlak aan te vullen.

Artikel X.10

21. In het ontworpen artikel 34, § 1, 2°, van het decreet van 8 juni 2007 ‘betreffende de studiefinanciering van de Vlaamse Gemeenschap’ wordt gewag gemaakt van “een publiekrechtelijke overheid of instelling”. Blijkens de memorie van toelichting staat de notie “publiekrechtelijk overheid of instelling” voor de “intersectorale toegangspoort”. Weliswaar wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat beoogd wordt te anticiperen op toekomstige wijzigingen van de regelgeving, maar de notie “publiekrechtelijk overheid of instelling” is zo ruim dat ze veeleer onduidelijkheid lijkt te veroorzaken. Het verdient aanbeveling om een term te gebruiken die nauwer aansluit bij de vigerende situatie.

Artikel X.11

22. De ontworpen wijziging van artikel 35, § 1, van het decreet van 8 juni 2007 heeft tot gevolg dat bij het bepalen van het referentie-inkomen om het bedrag van de studiefinanciering te berekenen geen rekening meer wordt gehouden met een “niet-belastbare beurs”.

Deze wijziging geeft mogelijk aanleiding tot een verschillende behandeling van zeer vergelijkbare situaties, met name tussen enerzijds een doctoraatsbursaal verbonden aan een universiteit en anderzijds een assisterend academisch personeelslid (AAP) van dezelfde universiteit. Het is met name zo dat het bedrag van de niet-belastbare beurs van dezelfde grootte-orde is als het netto-inkomen van het AAP. Het zal in elk geval zo zijn dat door de wijziging het referentie-inkomen van de doctoraatsbursaal lager zal zijn dan dat van het AAP.

De uitgebreide verantwoording van de maatregel in de memorie van toelichting bevat geen verantwoording voor deze nieuwe verschillende behandeling. De stellers van het ontwerp doen er goed aan dergelijke verantwoording in de memorie van toelichting in te schrijven. Hierbij zullen ze moeten aantonen dat het criterium van onderscheid relevant en pertinent is, en dat het streven naar minder administratieve last kan verantwoorden dat de studiebeurs in vergelijkbare situaties niet dezelfde is.

Artikel X.26

23. Artikel X.26 van het ontwerp wil een einde maken aan de dubbele nummering van bepaalde artikelen in de Codex Secundair Onderwijs. Het heeft evenwel weinig zin om in te grijpen in de reeds uitgewerkte wijzigingsbepalingen van het decreet van 4 april 2014 ‘houdende diverse maatregelen betreffende de rechtspositie van leerlingen in het basis- en secundair onderwijs en betreffende de participatie op school’. Het verdient aanbeveling om alle ingevoegde bepalingen integraal opnieuw in te voegen in de Codex Secundair Onderwijs, maar nu met de juiste nummering. Aangezien de wijziging de oorspronkelijke bedoeling van de decreetgever tot uiting wil brengen en alzo de rechtszekerheid bevordert, vormt de terugwerkende kracht geen probleem, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Wilfried VAN VAERENBERGH